

KÖSZÖNTÜNK, ALMA MATER!

A születésnap — ünnep a családban. Különösen az az édesanyáé, az életet adóé, a felnevelőé, a családi fészek melegét fenntartóé. Születésnapján összegyűlünk, hogy kifejezzük hálánkat annak, akinek létésünk kapcsán a legtöbbet köszönhetjük.

Régi iskolánkat gyakran nevezzük hol második otthonunknak, hol pedig szerető szóval *alma mater*-nek, vagyis gondos anyának. Ebben az évben ennek az alma maternek, szellemi létünk szülőjének, soproni egyetemünknek a 175. születésnapjáról emlékeznek meg gyermekei, egykori tanítványai és egyidejűleg az egész magyar erdész-társadalom. 175 éve már annak, hogy Magyarországon megkezdődött az önálló felsőfokú erdészeti szakoktatás.

Tiszteletre méltóan magas kor ez egy tanintézet életében, még társadalmi mértetben, történelmi léptékkal mérve is! Az éveknek eme igen hosszú láncolata során ezer és ezer lelkes, az életnek szép reményekkel induló fiatal fogadott falai közé a gondos anya, hazánk, sőt Európa és a világ különböző tájairól. Befogadta, hogy tanítsa, nevelje, formálja és elindítsa őket a szellemi élet magasabb szférái felé. Gazdag útravalót kapott a tarisznyájába minden gyermeke: a tudás kincseit, de a „második otthon” melegébe, fényébe, derűjébe csomagolva. Mert ez az iskola mindig azzal tűnt ki más intézetek közül, hogy itt nemcsak kiválóan felkészített mérnököket képeztek, hanem embert, jellemet is formáltak. Formálta a képlékeny, fiatal emberanyagot a tanárok s a hallgatók együttes közössége és közben kialakultak azok a kedves, romantikus diákszokások, amelyeket „selmeci—soproni hagyományok” néven szaktunk említeni. A kemény tanulmányi munka mellett ezek a nemes hagyományok bearanyozták fiatalságunkat, egyetemi éveinket, s azután magukkal víve az életbe, az egész erdész-társadalom sajátos, roppant összetartó erőt képviselő szokásaivá szélesítettük őket.

Az édesanyák sorsa azonban nem könnyű; nem volt könnyű a mi alma materünk sorsa sem. Volt idő, amikor az idegen uralom nézte rossz szemmel működését és bizony belső küzdelmek árán tudott csak a magyar földön működni, de német nyelvű tanintézet valóban magyarrá válni. Volt idő, amikor a gondos anyának gyermekeivel együtt menekülnie kellett az ősi, meghitt falak közül és a földönfutókká váltak nem tudhatták, hogy hol lelnek ismét biztos hajlékra. A legnagyobb megpróbáltatás és fájdalom azonban az a szülő számára, amikor egyik-másik hálátlan gyermeke tör ellene, számításból, ostobaságból vagy gonoszságból.

Alma materünk azonban kibírta 175 súlyos esztendő minden megpróbáltatását, sőt volt idő, amikor (a megfelelő állami szervek redukált működése miatt) a magyar erdészeti vezető erejét jelentette. Ma is a szakma világító szellemi központja, műszaki értelmiségünk utánpótlásának el nem apadó, friss forrása.

Ősi egyetemünk 175. születésnapján az Országos Erdészeti Egyesület 5600 fős tagsága tisztelettel emlékezik azokra, akik felsőfokú szakoktatásunk megteremtésén, majd a zsenge palánta megerősítésén és felvirágoztatásán fáradoztak. Tisztelettel gondol az egyetem régi és mai tanáira, oktatóira, akik a szaktudás lángját úgy adták generációról generációra, hogy az egyre nagyobb, egyre fényesebb lett és meleg szeretettel köszönti az Alma Matert.

Király Pál
az OEE főttkára